

SINIF: 5

ÖĞRENME ALANI: SİYER

ÜNİTE: 6

MATERYAL TÜRÜ: ÜNİTE ÖZETİ

**5.
SINIF
MATERYALLERİ**

HERKESİN DOSTU VE KARDEŞİ HZ. MUHAMMED

1) İnsanların Kardeşliği

Peygamberimizin gönderildiği dönemde toplumun durumu çok kötü idi. Güçlü ve zengin olanlar kendilerini üstün görüyorlardı. Zayıf ve fakir olanları aşağılıyorlar, onlara hayat hakkı tanımıyorlardı.

Toplumda köleler ve efendiler vardı ve efendiler kölelere çok kötü davranıyorlardı. Kadınlara saygı duymuyorlar, kız çocuklarını sevmiyorlardı. Onlara göre kardeşliğin ölçüsü akrabalık idi. Aynı kanı taşıyan, akrabaları olan kimseleri haksız da olsalar savunuyorlardı. Sevgili Peygamberimiz (s.a.) ise elinde Kur'an'la geldi ve sadece onlara değil, tüm insanlara Allah'ın şu mesajını sundu: "Ey insanlar! Sizi aynı erkek ve aynı kadından yarattık sonra sizi milletler ve kabileler haline getirdik, birbirinizi tanıyabilesiniz diye. Allah'a göre en üstün, en değerli olanınız; en çok takva sahibi olanınızdır. Şüphesiz ki Allah'tır her şeyi bilen, her şeyden haberdar olan!" Peygamber Efendimiz'in (s.a.) getirdiği bu ölçü, büyük bir devrimdi. Bu nedenle, Peygamberimiz'in gönderilişine en çok kimsesizler, köleler, yoksullar ve kadınlar sevindiler. Kötü kalpli birtakım insanlar ise Hz. Peygamber'in (s.a.) getirdiği bu kardeşlik anlayışından çok rahatsız oldular. Bu yüzden de Peygamber Efendimize (s.a.) şiddetle karşı çıktılar. Efendimizin (s.a.) işi çok zordu. Yıllarca süren pek çok yanılgı, birden değiştirmek imkânsızdı. Ancak Peygamberimiz (s.a.) asla pes etmedi. Peygamberimiz (s.a.), İslam kardeşliğinden yola çıkarak tüm insanlığın kardeşliği için çalıştı. Yirmi üç yıl süren peygamberlik hayatı boyunca Müslümanlar arasında tüm dünyaya örnek olabilecek bir kardeşliği sağladı. Kardeşliğin gereği olarak Hz. Peygamber (s.a.), birbirimizi sevmeyi, büyüklere saygılı olmayı, küçüklere sevgi ve şefkatle yaklaşmayı emretti. Peygamberimiz (s.a.), birbirimizi sevmenin inancımızın gereği ve cenneti kazanabilmenin en temel şartlarından biri olduğunu bildirdi.

2) Bir Dost Olarak Hz. Muhammed

Peygamber Efendimiz (s.a.), ideal bir arkadaş, candan bir dost idi. Zengin-fakir, kadın-erkek, büyük-küçük herkese dostane yaklaşırdı. İnsanlar arasında ayrım yapmaz, hizmetçilerle oturup yemek yer, onlarla birlikte oturup yemek yemelerini, onlara saygıyla yaklaşmalarını başkalarına da tavsiye ederdi. Düşmanlıktan hiç hoşlanmazdı. İnsanlara, aralarını bozacak davranışlardan uzak durmalarını öğütlerdi. Dostluk ve kardeşliğin temelini karşılıklı güven olduğunu anlatırdı. Müslümanın hiçbir şekilde başkalarına zarar veremeyeceğini hatırlatır, insanlara güven vermenin ve Müslümanları sevmenin inanmanın bir gereği olduğunu anlatırdı. Peygamberimiz insanları kendisi gibi görür, kendisine nasıl davranılmasından hoşlanıyorsa insanlara öyle davranırdı. Kendisine yapılmasından hoşlanmadığı bir şeyi başkalarına yapmazdı. Sevgili Peygamberimiz güler yüzlü, cana yakın bir dosttu. Dost ve arkadaşlarına seviyeli, tatlı şakalar yapardı. Onlar da Peygamber Efendimize şakalar yaparlardı. "Kişi dostunun dini üzeredir. Bu yüzden her biriniz, kiminle dostluk kurduğuna

dikkat etsin.” buyurarak arkadaş ve dost seçerken çok dikkatli olmak gerektiği konusunda çevresindekileri uyarırdı. Allah’ın emir ve yasakları konusunda oldukça dikkatli, takva sahibi, temiz, güvenilir kimselerle samimi olmayı, ancak onlarla arkadaşlık kurmayı öğütlerdi.

3) Vefalı ve Fedakar Olmak

Peygamber Efendimiz (s.a.) tam bir vefa abidesi idi. Öncelikle o Allah’a verdiği sözü en güzel şekilde yerine getirmişti. İnsanlara verdiği sözler konusunda da çok hassas davranırdı. Hayatı boyunca verdiği sözlerin hepsini mutlaka büyük bir titizlikle yerine getirirdi. Efendimiz (s.a.), doğru sözlü olanı, sözünde duranı överdi. Verilen sözü yerine getirme konusunda o kadar hassastı ki çocuklara verilen sözlerin bile çok önemli olduğunu anlatırdı. Peygamberimiz (s.a.), düşmanına verdiği sözü dahi tutar, asla sözünden dönmezdi. Allah’ın kutlu elçisi dostlarından gördüğü iyilikleri aradan yıllar geçse bile unutmaz, iyilikle ve saygıyla anardı. Onların yaptıkları iyilikleri asla karşılıksız bırakmazdı. Peygamber Efendimiz (s.a.), bir devlet başkanı, bir peygamber ve bir başkomutan olmasına rağmen kendisini insanlardan ayrı tutmazdı. Allah yolunda dostlarıyla birlikte omuz omuza çalışırdı. Herkes ne kadar fedakârlık gösteriyorsa o da en az o kadar fedakârlık göstermeyi severdi. Dost ve arkadaşlarının arasında kendisine ayrıcalık gösterilmesinden hoşlanmazdı.

4) Engelsiz Yaşama Destek

Dünya bir sınav yeridir. Allahu Teâlâ herkesi farklı şekillerde sınava tabi tutar. Kimini zenginlikle sınar, kimini fakirlikle. Kimini sağlık vererek sınar, kimini de sağlığını alarak. Ama asla kimseye kaldıramayacağı sıkıntılar vermez. Allah’ın verdiği her sıkıntı, kul sabredip metanet gösterdiği sürece, onun hem günahlarının affedilmesine, hem de Allah katındaki değerinin artmasına sebep olur. Peygamber Efendimiz (s.a.), diğer insanlara nasıl değer vermişse Allah’ın sevdiğini düşündüğü engelli insanlara da büyük değer verir, onları da toplumun saygıdeğer bireyleri olarak kabul ederdi. Kimi zaman engellileri önemli görevlere getiren sevgili Peygamberimiz, bu uygulamasıyla, engelliler konusunda insanlığa önemli mesajlar vermiştir. “Müslümanlar bir tek insan gibidir. Eğer insanın gözünde bir şikâyeti olursa bütün vücudu bundan etkilenir. Eğer başında bir ağrısı olursa yine bundan bütün bedeni etkilenir.” buyuran Peygamberimiz (s.a.) elbette engelli Müslümanları da bu vücudun bir parçası olarak kabul etmiştir. Onların sıkıntılarını, çektikleri zorlukları anlamaya teşvik etmiştir. Gerektiğinde, engelli bir Müslümana yardımcı olmanın kişiye kazandıracığı sevaptan bahsetmiş ve bineğine binmeye çalışan bir engelliye yardımcı olmanın sadaka sevabı kazandıracığını söylemiştir.